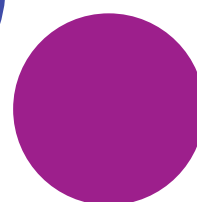
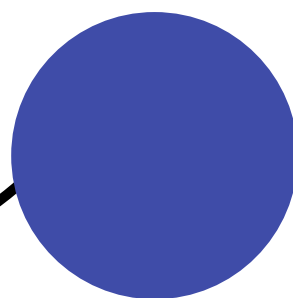

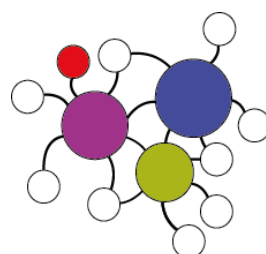

Korte Verhalen Club

Geluk zit in een klein...

www.welzijnbergen.nl

**Stichting
Welzijn
Bergen**

Spelregels

In navolging van een initiatief in Heiloo is Welzijn Bergen gestart met de Korte Verhalen Club. Het begrip 'verhaal' kun je ruim nemen: een gedicht of een tekening is ook welkom.

Om de 1,5 week krijg je een onderwerp waarover je een kort verhaal, een mooie herinnering schrijft, in dichtvorm of misschien wel getekend.

We denken aan minimaal een A5 (350 woorden), maximaal een A4 (700 woorden). Aanleveren bij voorkeur digitaal en anders per post, of je kunt het afgeven bij een van de wijksteunpunten. Zie de adressen op de achterpagina.

Je mag zelf weten of je je verhaal anoniem of met naam inlevert. Bij de (digitale) toezending van de gebundelde verhalen laten we ook het volgende onderwerp weten.

Hoe meer deelnemers, des te meer verhalen. Met elkaar maken we een bundel vol leesplezier met mooie, lieve en warme verhalen. We zullen de bundels ook in de verzorgingshuizen in onze gemeente verspreiden.

Er zijn geen kosten aan verbonden.

Voorwoord

Een wat 'dunnere' uitgave deze keer.

Dat zal niet liggen aan het onderwerp, maar meer aan de timing.

Met een onwaarschijnlijke oorlog die alles overschaduwde, kan het wat veel gevraagd zijn om over geluk te schrijven.

Dat is een behoorlijk aantal deelnemers toch gelukt, waarvoor dank.

Ik ben er de vorige keer in geslaagd om alle inzendingen in één uitgave te verwerken. Is dat geluk? Zéker niet! Nogmaals de mailbox controleren en, voor de zekerheid, nogmaals de mailbox controleren... 😊.

Voor mij zat geluk in een ongeluk(je).

Tijdens mijn diensttijd was ik gelegerd in Seedorf, waar ik als 'overcomplete' chauffeur van een M113, een heel verdienstelijke barman werd (...).

Zonde van de tijd zou je zeggen.

Maar toch....

Het ouderweekeinde bracht familie van een van mijn maten.

Bij die familie ook: zijn zus.

Die kwam eigenlijk voor een andere maat van haar broer, die ze kort daarvoor bij het huwelijksfeest van die broer had ontmoet.

Die maat, Peter Dol, scheurde kort voor dat weekeinde z'n enkelband tijdens een volleybalwedstrijd.

Bij het uitstappen uit de bus was er oogcontact, een klassieke 'love at first sight' en we zijn inmiddels bijna 44 jaar getrouwd.

Uit de verhalen in deze uitgave wordt ook duidelijk dat geluk verschillende gezichten heeft, maar het gaat er toch vooral om dat je het moet (willen) zien.

Voor Nederlanders begint het al met in dit land geboren worden...

Dat realiseren we ons, denk ik, allemaal wel, maar met de recente gebeurtenissen in Oost-Europa wordt dat nog maar eens duidelijk.

Laten we hopen dat dit snel tot een einde komt.

Nog even een 'tip': bij een aantal verhalen heb ik een kleiner lettertype gekozen om het precies op één pagina te kunnen plaatsen.

Dat het soms kleiner lijkt ligt dus niet aan de ogen van de lezers!

Volgende keer: (huis)dieren als onderwerp.

Ronald Jelsma

Inhoud

Leo Klüppel	5
S. de Kok	6
Ab Helsloot	7
Mieke Wijminga	9
Sandra Schaaper	10
Edith Arp	11
Fred Valkering	12
Walter van Gelderen	13
Gerda Andriesma	15
Gea van Zadelhoff	17
Cootje Bronner	18
Kees Jansen	20
Fred Steinkühler	21
Alie Smit	23
Iara Brusse	24
Ineke Bos	25
Anna	26
Evert Spee	27

Geluk zit in een klein...

Op de middelbare scholen was de aanwas van leerlingen door de babyboom van na de oorlog zo groot dat de ruimten die beschikbaar waren voor lessen en overblijven veel te klein werden. Op allerlei manieren werd gezocht naar oplossingen. Zo werd het gezamenlijk lunchen rond het middaguur afgeschaft en moest op toerbeurt gegeten worden. Door de brugklassers en leerlingen van de eerste klassen werd vaak gebruikt gemaakt van lokalen die op dat moment niet ingeroosterd waren. Zo zaten wij gedurende een semester tussen de middag in het lokaal waar normaliter aardrijkskunde werd gegeven. Niet echt gezellig natuurlijk. De koffie en thee werd in een container gebracht door de mensen die gewoonlijk de kantine bestierden. De surveillant die in de kantine altijd zorgde voor rust en vrede was in dit lokaal zelden te zien, met het gevolg dat het er af en toe tamelijk wild aan toe ging. Niet zo extreem als tegenwoordig, maar toch: in die tijd was het gooien met een boterham al een indrukwekkende gebeurtenis.

Jongens en meiden zaten door elkaar en daarom kon het gebeuren dat de meest rare en op de lachspieren werkende verhalen en moppen over tafel gingen. Nu wilde het toeval dat we in dat lokaal zaten met kinderen van HBS-A en HBS-B, en ook was het toeval dat in A een meisje zat dat ik wel aardig vond. Wat doe je dan als rechtgeaarde jongen? Je gaat proberen aandacht te trekken en op te vallen. Dat ging dus gebeuren, maar dat leidde niet altijd tot alleen maar plezier.

Op een dag, de datum ben ik vergeten, had ik waarschijnlijk iets erg leuks verteld want de dame in kwestie moest er hard om lachen. Maar het lachen ging over in een onbedaarlijke hoestbui, die maar niet leek te stoppen.

Ik voelde me schuldig en vroeg of het wel ging. Niet dus. En net toen ik de Heimlich greep wilde toepassen om het stukje opstandig brood uit haar luchtpijp te persen, leek het beter te gaan. De tranen biggelden over haar wangen en de omstanders stonden te kijken onder het motto van 'als dat maar goed afloopt'. Even later was ze weer terug in de bewoonde wereld. Gelukkig maar, want het zal je toch gebeuren dat je het meisje dat je zo leuk vindt de dood in hebt gejaagd.

Alle jaren daarna hebben we beiden op dezelfde school gezeten. Af en toe samen naar een schoolfeest, en dan weer niet (dan was er wederzijds weer een andere vlam) maar het vuurtje bleef smeulen. Na de eindexamens ging het smeulende vuurtje ineens heftig branden. Geen van twee voelde de behoefte om het te doven en dat heeft tot gevolg dat we volgend jaar 50 jaar getrouwd zijn. En dat alles door zo'n klein stukje brood.

Geluk zit soms in een klein stukje brood zou je kunnen zeggen!

Leo Klüppel

Geluk zit soms in een klein.... regeltje!

Het tankstation aan de Bergerweg maakte reclame voor de Disney-parcs. Iedereen kon een reclamezinnetje insturen. Ach, denk ik, een paar woordjes bij elkaar rapen en die afgeven bij de volgende tankbeurt. Zo gezegd, zo gedaan. De tijd verstrijkt. En dan... een enveloppe: prijs!!! Voor vier personen een weekend met overnachting in het park bij Parijs.

Drie vriendinnen, ook zestigers, zijn snel te porren voor zo'n buitenkansje. En jawel, het laatste weekend in maart zijn we welkom, ook in één van de hotels. Ik zoek wat informatie over dat hotel en ontdek daar de vierpersoonskamers met een tweepersoonsbed en een stapelbed voor twee kinderen. Wat post over en weer leverde gelukkig een ander hotel op.

Vier geluksvogels nemen dan de nachtbus naar Parijs. Aan de Franse grens worden we besnuffeld door een naar drugs snorrende douanehond. En dan staan we hondsvroeg in NO-Parijs. Nog vóór het opengaan van de metro. Die metro... in het centrum moeten we overstappen naar een ander perron, dus op naar een van de andere ondergronds liggende verdiepingen.

En dan... dat park in! Al mijn woordjes worden waar! We doen er van alles, genieten met volle teugen. De staaltjes van fantastische techniek, een sprookjesachtig muzikaal boottochtje. Langs de kant muziekgezelschapjes uit diverse landen, elk datzelfde melodietje spelend in diverse muziekstijlen, een enerverende ondergrondse spooktocht, een fantastische Peter Pan-vliegreis door het heelal. Eerst zie je Parijs onder je verdwijnen, maar na afloop gelukkig de Eiffeltoren en de Sacre Coeur ook weer terugkomen.

Dan een teleurstelling: het park gaat zaterdagavond dicht om schoongemaakt te worden. Maar... niet getreurd: er komt een kleurrijke optocht van praalwagens aan met dansende groepen ertussen, verlicht door fonkelende kwiklampjes. We komen ogen tekort. Er komt geen eind aan. En dan: een majestueus vuurwerk zoals we dat nog nooit zagen met tot slot een tropisch hemelwijd luchttafereel van laserstralen. In onze slaapkamer wordt het daarna verdacht snel stil om de volgende dag weer ten volle te genieten van nogmaals dat boottochtje met begeleiding van klassiek, jazz, negro, fanfare en dat alles op hetzelfde zich herhalende melodietje! Het weer doet ook reuze zijn best. We eten zelfs naar keuze buiten lekker en genoeg van onze gekregen tegoedbonnen!

Ook de terugtocht is verrassend als je de namen van de metro-tussenstations niet kent. We staan dan ook aan de verkeerde kant, wat we twee minuten voor tijd ontdekken. Tot vermaak van anderen klimmen vier zestigers over toegangshekjes en zijn op tijd waar ze wezen moeten.

Over de terugtocht naar Amsterdam kunnen we niets navertellen. Geluk zit soms in een klein regeltje...

S. de Kok

Wat is geluk

In 1960 zong geboren Alkmaarder, Rudy Carell [1934-2006] een liedje met als eerste regel: “Wat een geluk dat ik een stukje van de wereld ben”. Een zoetsappig liefdesliedje dat door gans het volk werd gezongen.

Als in 1972 Gilbert O’ Sullivan de Nederlandse hitlijsten bereikt met het liedje: ‘Alone again’, schrijven Kees van Kooten en Wim de Bie een Nederlandse tekst op dit lied met als titel: ‘1948’. Een lied gebaseerd op de naoorlogse situatie: de tijd van de wederopbouw. Een aantal keren komt in de tekst een ‘gelukregel’ voor: “Toen was geluk heel gewoon”. Van Kooten en De Bie zongen het lied in één van de laatste afleveringen van het satirisch VARA-programma ‘Hadimassa’.

‘Toen was geluk heel gewoon’ werd de titel van een zeer succesvolle televisieserie, die is uitgezonden tussen 1994 en 2009. De serie was gebaseerd op de Amerikaanse serie ‘The Hooneymooners’. De serie speelt zich voor het grootste deel af in de Rotterdamse jaren vijftig van de vorige eeuw. De dagelijkse beslommeringen van buschauffeur Jaap Kooiman [Gerard Cox], zijn vrouw Nellie Kooiman [Joke Bruijs] en de ietwat corrupte buurman Simon Stokvis [Sjoerd Pleijsier].

Zowel de liedjes als de serie geven een beeld van het naoorlogse Nederland. Een land dat werkte aan de wederopbouw, waar computers en sociale media nog niet bestonden. Sinds 1945 is er geen oorlog meer geweest in Europa. Helaas is deze periode inmiddels doorbroken door Rusland, dat in de nacht van 23 op 24 februari 2022 Oekraïne is binnengevallen.

Met deze actie zie je meteen dat geluk zo’n relatief begrip is. Voel ik mij gelukkig, dat ik weer met mijn bandjes kan gaan optreden: Oekraïners proberen te overleven en zouden gelukkig zijn als de oorlog per direct stopt.

Als vredelievend beeld zou het goed zijn om heel veel Klavertje Vier te kweken. Dat staat voor geluk, maar ook voor voorspoed, vertrouwen en liefde. Sinds de Middeleeuwen geloven de Keltische culturen en vooral in Ierland, in het geluk van het Klavertje Vier.

Er gaat een verhaal, dat een druïde het Klavertje Vier gebruikte voor zijn toverdranken. De vier blaadjes zouden dan staan voor de vier elementen water, vuur, aarde en wind. Het Klavertje Vier zou geluk brengen en helpen tegen het kwaad.

Dit alles zou zijn ontstaan door de heilige Saint Patrick en gaat terug tot het jaar 373. De heilige Saint Patrick werd dat jaar geboren in Schotland als Maewyn Succat. Hij werd op zijn 16^e ontvoerd door piraten en verkocht als slaaf. Zes jaar was hij slaaf en kreeg hij regelmatig religieuze visioenen. Daar putte hij kracht uit. Hij gebruikte het Klavertje Drie, ook wel bekend als 'Shamrock' om de drie-eenheid aan te duiden: de Vader, de Zoon en de Heilige Geest.

Hij kon ontsnappen, reisde naar Frankrijk en werd priester. Op zijn 60^e keerde hij terug naar Ierland om daar het christendom te verspreiden. Het klaverblad werd toen gezien als de perfecte eenheid. Het klaverblad met drie bladen is het symbool van Ierland.

Naast deze verhalen wordt het getal 4 ook gezien als heilig getal voor de 4 jaargetijden: lente, zomer, herfst en winter; de 4 elementen: aarde, vuur, lucht en water; de 4 windstreken: noord, oost, zuid en west, maar ook voor de 4 evangelisten: Johannes, Mattheus, Marcus en Lucas. Ook staat het getal vier symbool voor de maagd Maria.

Geluk is niet zomaar 'heel gewoon'.

Ab Helsloot
Bergen 25 februari 2022

Geluk zit in een klein...

Als kind lees ik graag de Donald Duck als ik bij mijn oom en tante logeer.

Vooraf het verhaal van Dagobert Duck met zijn geluksdubbeltje maakt veel indruk.

Daar ontstaat het plan om zelf ook het geluk op te gaan zoeken.

Ik bedenken dat een gewoon dubbeltje vast niet goed genoeg is, dus ik besluit om Wilhelminadubbeltjes te gaan sparen.

Haar gezicht staat naar links gekeerd en ik ben zelf ook links, dus dat moet geluk gaan brengen is mijn logische verklaring.

Thuis vertel ik enthousiast mijn verhaal en mijn moeder belooft me dat ik bij het boodschappen doen de Wilhelminadubbeltjes in het wisselgeld mag houden.

Ze geeft me een mooi blauw stopflesje om de muntjes in op te bergen. Zij gelooft met mij dat het geluk zo het best gevangen kan worden.

In de loop van de jaren worden het steeds meer dubbeltjes en het flesje raakt zelfs bijna vol. Ik weet jarenlang heel zeker dat het geluk met mij is.

- Met mijn 1^e heilige communie krijg ik echte seringen in mijn haar en ruik ik de hele zondag die heerlijke geur.
- Op Koninginnedag win ik bij de kinderspelen de 1^e prijs.
- In Alkmaar vraag ik bij het caviahok in de hertenkamp of ik een cavia mag hebben en ik krijg er eentje mee, gratis!
- Bij het kerstspel mag ik Maria zijn.
- De boer op de Groeneweg leent mij zijn ezel, om iedere week door het bos te rijden.
- Ik krijg een eigen tuintje om te zaaien en de plantjes te verzorgen.
- Op 8 oktober mag ik op een praalwagen zitten die door de straten van Alkmaar rijdt.
- En als enige kan ik ruiken waar lieveheersbeestjes zich verstoppen, daar heb ik heel wat weddenschappen mee gewonnen.

Op een gegeven moment heb ik het idee dat die 87 zilveren muntjes van 1948 vast heel veel waard zullen zijn.

Mezelf rijk rekenend bel ik met een munteninkoper.

Hartelijk lacht hij om mijn vraag hoeveel hij er voor wil geven.

Hij raadt me aan om alles zo snel mogelijk uit te geven vóór de euro zijn intree doet.

Het brengt echt niets meer op dan de 10 cent die ik er ooit voor gaf.

Ik kan het echter niet over mijn hart verkrijgen om de dubbeltjes als betaalmiddel te gaan gebruiken.

En als ik naar het stopflesje kijk, ben ik nog altijd dankbaar voor al het geluk dat mij dagelijks toevalt.

Mieke Wijminga

Geluk zit in een klein...

Vanmorgen kon ik uitslapen en rustig ontwaken,
En voelde ik mijn hart een sprongetje van geluk maken.
Ik hoefde nog niet uit bed, nog niet meteen,
En genoot van de armen van mijn geliefde om mij heen.

De wind was van liggen, het zonnetje scheen al buiten,
We hoorden de vogeltjes gezellig fluiten.
En we hoorden het tikken van een specht tegen een boom,
“Heerlijk het is voorjaar, zei ik tevreden en loom,
heb je de sneeuwkllokjes, de narcissen en de krokussen zien groeien?
En hoe mooi de helleborus en de skimmia nog in de tuin bloeien?”

Ik stapte uit bed, douchte me lekker fris,
En besepte hoe mooi toch eigenlijk het leven is,
Beneden had mijn lief al een heerlijk ontbijtje gereed staan,
En ‘s middags bespraken we met vrienden de reis die we samen maken gaan.

Het leven is leuk en deze dag super fijn.
Ik hoop altijd zo gelukkig te kunnen zijn.
Wat zijn we toch rijk dat we alles kunnen want we zijn gezond en wel,
Hij geen rugpijn en ik geen hoofdpijn meer als bederver van ‘het spel’.

Veel fijne vrienden waar we op kunnen bouwen,
En onze familie waar we van houden.
We houden van elkaar en genieten volop van het leven,
Gelukkig blijven is ons belangrijkste streven.

Sandra Schaaper

Geluk zit in een klein...

Geluk zit in een klein hoekje in de zon
2 wilde bijen op het prille groen

Geluk zit in een zonnestraal
Die je kamer binnen glipt

Geluk zit in een klein gebaar
In een uitgestoken hand

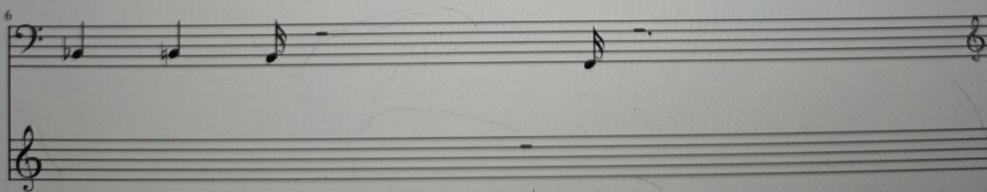
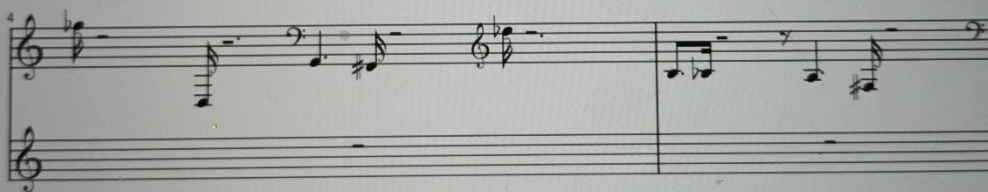
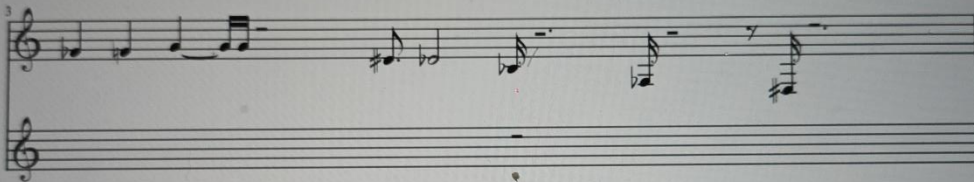
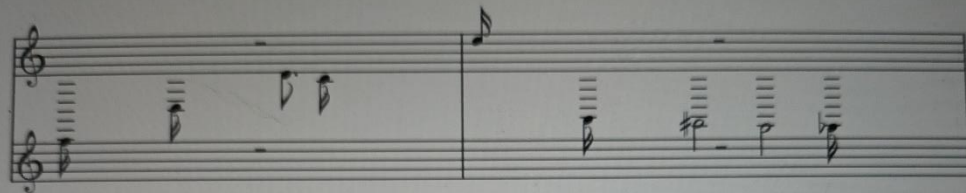
Geluk zit in een klein hoekje van je hart
Dat altijd te bereiken is

Geluk zit in een klein moment
Van even stil te zijn

Geluk is eigenlijk heel gewoon

Edith Arp

Geluk zit in een kleinoot

Fred Valkering

Vooraf

Het thema voor deze bundel van de Korte Verhalen Club is 'Geluk zit in een klein...'.

Een paar dagen heb ik nagedacht over wat ik zou gaan schrijven. Het thema is breed. Geluk is vaak te vinden in kleine momenten, een gebaar, een emotie. In de schoonheid van kleine dingen. Geluksmomenten zijn als bouwstenen te zien voor een meer algehele levensvoldoening. Ik was al ver in het schrijven aan het thema toen ik bedacht dat mijn dochter en ik een aantal jaren geleden een gezamenlijke ervaring hadden en die zeker voor ons staat als een geluksmoment. Ik heb daarover geschreven en wil dit verhaal graag delen met de lezers van de Korte Verhalen Club.

Dochter en vader

Mijn dochter van zeventien jaar en ik staan in een bosje naast onze boerderij bij een kuil die ik even daarvoor heb gegraven. Een sinaasappelkistje bedekt met een theedoek, staat ernaast.

Ik buk en haal de doek er af. In het kistje ligt onze poes Toffee, aangereden op de dijk voor de boerderij. Voorzichtig leg ik de poes in de kuil en sta weer op. Wij zijn stil en ik huil in stilte. Ik voel dat mijn dochter haar arm om mijn middel slaat. Dit gebaar ontroert mij. Zo staan wij een poosje, samen verbonden.

Verdriet en vreugde, beide verenigd in dit moment. Verdriet om het verlies van onze poes die ons dierbaar was. Vreugde om het vernieuwde contact tussen mijn dochter en mij.

Wij dreigden elkaar te verliezen in onbegrip en misverstanden. Met pijn in mijn hart denk ik terug aan de ruzies die ons leken te overvallen en onze onmacht om hiermee om te gaan. Zij staan gegrift in mijn geheugen.

“Waar was je? Weer aan het chillen op het schoolplein of bij de supermarkt? Je spijbelt, je luistert niet naar mij, huiswerk doe je niet. Zo maak je een rotzooi van je leven!”

Zij rent weg, de deur wordt met een klap dichtgesmeten. Ik ren haar achterna, grijp haar: “Ben jij besodemieterd! Terug! Wij moeten eens heel goed met elkaar praten!”

In deze periode had ik soms heimwee naar de tijd waarover Marco Borsato zingt in zijn lied 'Dochters':

*Kwart over zeven op zondagmorgen,
hoor ik een stem die heel zachtjes aan mij vraagt:
"Ben je al wakker pap?
Kom je gezellig mee naar beneden?"*

Wij hebben beide geleerd in die tussenliggende jaren.
Uit angst om haar kwijt te raken hield ik haar vast. Zo vast dat het haar benauwde, vrijheid zocht en daarin grenzeloos kon zijn.
Onvoorwaardelijke liefde en elkaar vertrouwen geven zijn in heel veel kleine stapjes wederzijds weer teruggekomen. Het derde couplet van 'Dochters' kunnen wij nu samen zingen:

*Kwart over zeven op zondagmorgen,
hoor ik de voordeur heel zacht opengaan
en val ik gerust in slaap:
ze is thuis.
Ik was 'r veel liever op gaan halen
maar zij had mij gevraagd of ik er niet wilde staan.
Ze vindt inmiddels haar weg naar huis.*

Walter van Gelderen

Geluk zit in een... klein wiegje

September 1977 een telefoontje, een baby jongetje geboren en over een week reist hij van midden Java naar Jakarta.

Een week later een fotootje, verliefde tranen. Is houden van en gezond verstand genoeg, zal hij van mij houden. Mijn hart gaat open.

Schiphol november 1977 een prachtige baby, 5 pond, 55 cm en 55 dg oud in een rieten mand. Ah wat zielig... nee: sterk en mooi.

Geluk en liefde uit onmacht en verdriet van een ander, wij beschermen je, wij houden van je.

Ik houd hem vast en niet meer los.

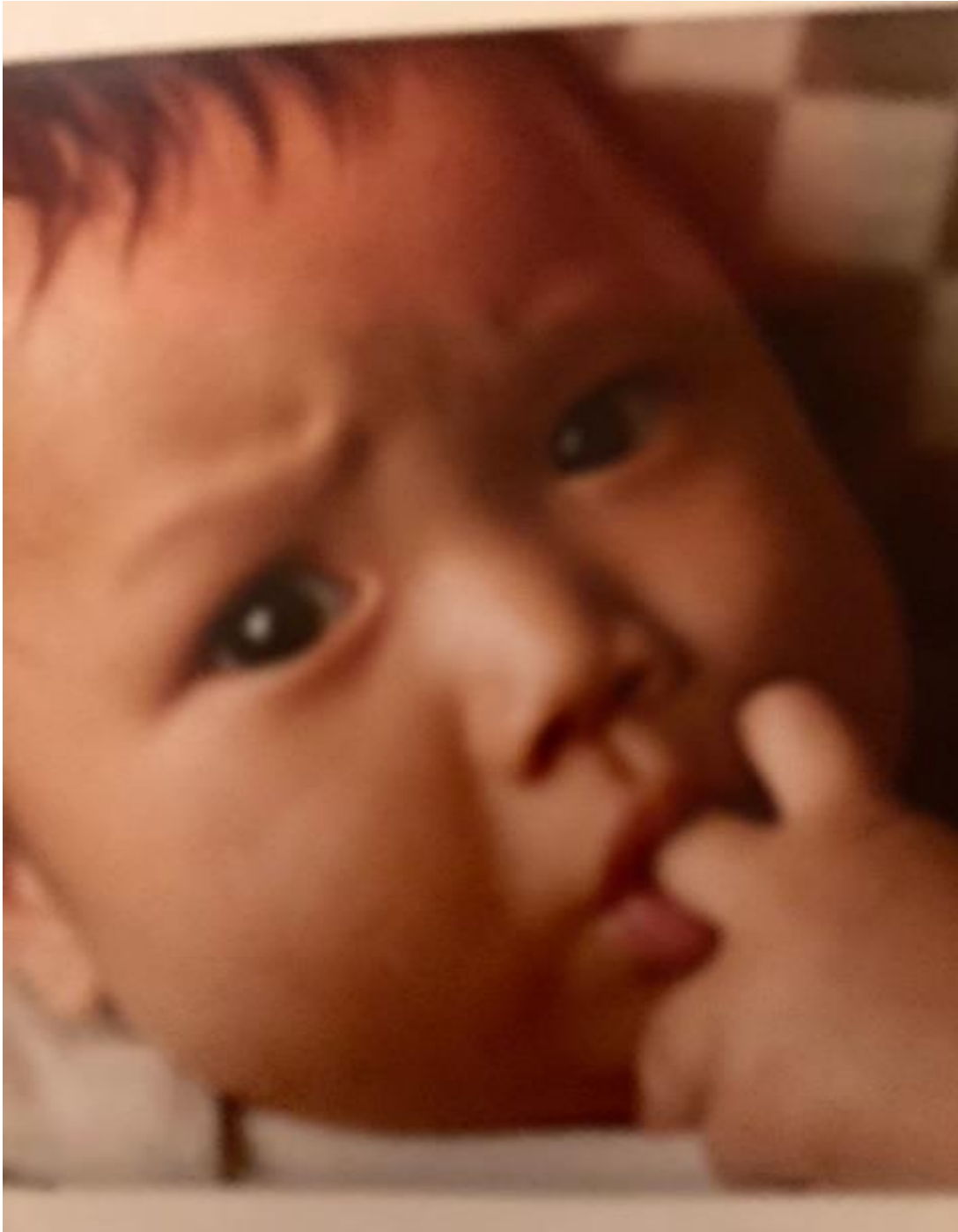
Je handjes open, je kijkt door een kiertje, een prinsje met lange vingers, geen haartje te vinden door ondervoeding.

Enthousiasme en nieuwsgierigheid, geïnteresseerden en vreemden, liefdevolle en oordelende vragen, door bekenden en onbekenden: “geef je hem meteen rijst, hoeveel kost dat, onbetaalbaar! En: kun je daarvan houden, gaat hij Chinees spreken?”

Moeilijk, vermoeiend en pijnlijk... leren laten.

Enkele maanden later na onderzoek, behandeling en veel flesjes en liefde een wolk van een baby, Hollands welvaren.

En nu..... een mooi volwassen mens.

Gerda Andriesma

Geluk
Groot of klein
Onverwachts
Zo fijn
Verrassend
Niet bedacht
Bruisend
En zacht
Omarm
Dit stuk
Pure mazzel
Geluk

Gea van Zadelhoff

Geluk zit in kleine onverwachte hoeken

Het wordt vast een mooie junidag. Een matige wind en stralende zon. Op ons terras leert een merelvrouw haar jongen zelfstandig te gaan eten. Steeds pakt ze een graankorreltje op en in plaats van het in hun bekje te proppen, legt ze het voor een jong neer. Dan besluit ze in de vijver te gaan badderen. De spetters vliegen in het rond. Wat fijn om door zulke kleine momenten een geluksgevoel te krijgen. Ik hoor hoe mijn man de trap afrent. “Hier is je telefoon, ik denk aan het deuntje te horen, dat het onze dochter is. Groet haar van mij”, en weg is hij. “Dag mam, heb je het vandaag druk? Ik wil graag langskomen.” “Welnee” zeg ik, en denk ‘dit buitenkansje laat ik me niet afnemen, zelfs al moet ik enkele zaken ervoor laten liggen.’ “Goed, we vertrekken over tien minuten en zijn over twee uur bij je.”

Ik loop naar de koelkast en trek de deur open. Wat een saaie dagelijkse zaken. Ze blijven vanavond vast eten. Ik pak de fiets en ga op weg naar de supermarkt. Onderweg stop ik voor een moeder eend met een stelletje kuikens. Ze komt een tuin uit en wil het fietspad oversteken.

Ik wacht tot de hele familie veilig bij de sloot is aangeland. Alweer zo’n geluksmomentje.

Als ik mijn fiets bij de supermarkt op slot zet, draaft een kleuter me voorbij. In zijn handje heeft hij een lange kassabon. Op het moment dat hij de bon loslaat, neemt de wind de bon mee. Hij rent er achteraan en raapt hem op. Dan gaat zijn handje omhoog en laat hij de bon weer wegvliegen. Meteen rent hij er weer achteraan. Als de bon vlak bij mijn voet landt, houd ik hem met de punt van mijn schoen tegen. "Wat doe jij?" vraagt hij. "Ik heb de bon met mijn voet gevangen, zodat jij hem weer kunt oprapen." Op het moment dat het kind de bon oproept om hem weer weg te laten vliegen, wordt zijn spel ruw onderbroken. Hardhandig pakt de vader zijn armpje vast en roept: "Houd daarmee op. Geef die bon aan mij. Anders staan we hier morgen nog." Zoonlief protesteert hevig. "Jammer, denk ik, waarom sta je niet stil bij het moment dat je kind iets nieuws ontdekt?" In zijn rechterhand een volle boodschappentas, zijn linkerarm de brullende zoon omklemmend, stapt hij mopperend in een auto. Voor de deur van de supermarkt begroet de daklozenkrantverkoper me met een vriendelijk 'goedemorgen, mooie weer'. Hij weet dat ik straks zijn krant koop. Bij de bakker kies ik verse broodjes, die dochterlief lekker vindt en voor de kleine een krentenbol. Ik zie het al voor mij hoe die kleine vingertjes eerst alle krentjes eruit peuteren en dan de rest verorbert. Bij de kassa van de supermarkt zegt de caissière, "Zeker een feestje?" "Ja, mijn dochter en haar dochter komen langs."

Ik koop mijn daklozenkrant en loop naar mijn fiets. Als ik alles in de fietstassen heb gestopt en weg wil rijden, krijg ik geen beweging in de fiets. Hoe ik ook schud, duw en trek, het voorwiel is en blijft geblokkeerd. Wat nu? Dan maar lopend naar huis. Op het moment dat ik me omdraai om een plastic tas te gaan kopen voor alle boodschappen, hoor ik: "Niet goed?" De verkoper van de krant staat achter mij. "Ja mijn rem zit vast." "Laat mij kijk, ja? Mijn fiets wordt zorgvuldig onderzocht. "Wacht jij." Hij loopt naar zijn tas en even later staat hij met een verroeste steeksleutel in zijn hand. Hij schroeft iets aan het voorwiel los en zegt: "Wiel gaat, voorzicht, nu niet rem kan." Ik kan hem wel zoenen en bedank hem hartelijk. Loop terug naar de supermarkt, koop een mooie kaart, schrijf erin hoe blij hij me heeft gemaakt, doe er wat papiergeld bij en plak hem dicht. Buitengekomen, zie ik dat hij een andere klant helpt. Ik leg de kaart in zijn tas en zwaai naar hem. Voorzichtig rijd ik op mijn fiets, zonder remmogelijkheid, met een slakkengangetje naar huis. Maar met een blij en gelukkig hart. Op weg naar nieuwe geluuksmomentjes.

Cootje Bronner

Geluk zit in een klein...

Geluk zit in een klein hoekje zegt het spreekwoord, maar het hedendaagse ongeluk zit in een klein mannetje. Ik snap dat dit platform, de Korte Verhalen Club, niet bedoeld is om politieke standpunten te uiten, maar schrijven over geluk valt mij op dit moment zwaar.

Ik wil het daarom over een andere boeg gooien. Een eigentijds sprookje. Ieder sprookje begint met de woorden: Er was er eens... Ook dit sprookje begint met die woorden maar dan met een fonetische schrijfwijze:

ER WAS ER RUS

Er bestaan trollen en er bestaan eendagsvliegjes. De trollen zijn ietwat misselijkmakende dwergjes die in hun geheel eigen wereldje leven. Ze komen zelden echt in de openbaarheid, maar ondanks dat zijn de meeste mensen niet erg op de trollen en vooral niet op de trollenhoofdman gesteld.

Daarnaast zijn er eendagsvliegjes en die doen geen vlieg kwaad. Mijn eendagsvlieg was niet bang uitgevallen, omdat hij zich nooit zorgen maakte voor de dag van morgen. Maar de trollenhoofdman had het op zijn leven en op zijn habitat gemunt. De hoofdman verpletterde zonder mededogen de net gelegde vliegeneitjes, zodat de eendagsvliegenlarve zelfs geen kortstondig leven werd gegund.

Tijdens donkere wolken met bliksem en dondergeweld verstopte het vliegje zich in een superklein hoekje en bleef daar muisstil zitten. Hij vocht voor zijn bestaansrecht en de wil om te overleven bleek sterker dan de tijd die een eendagsvlieg doorgaans gegeven wordt.

De volgende ochtend had deze dappere eendagsvlieg zoveel moed verzameld dat hij zichzelf kon verdedigen. En zoals het in sprookjes altijd gaat Hij leefde nog lang en gelukkig.

Kees Jansen

Geluk zit in een klein...

Het woord 'Geluk' is een van de mooiste woorden.

Een woord om van te houden, te koesteren.

Met veel gevoeligheid.

En in een fluwelen doosje op te bergen.

En indien nodig.....

op een piepklein ogenblik

op een klein kiertje om in te neuzen...

Het zijn 5 letters, het woord 'Geluk', maar kan boekdelen laten spreken.

En vraagt dan steeds om meer.

Met deze Hoofdstuk voel ik mij op 4 gedachten hinken.

Geluk kan klein zijn.

Geluk kan groot zijn.

Geluk kan gewoon zijn.

Enne... Geluk ligt of staat niet, maar zit in een klein...

Kunnen we kiezen, kunnen we er naartoe werken?

Het Geluk tegenkomen, ontvangen, heeft dit het met onze gesteldheid te maken?

Mag het er zijn, als het dringend nodig is?

Is er dan openheid.

Het kan er zijn,

maar waar is het

en wat is het nou!

Zien we, voelen we het Geluk, ook als het klein is.

Of alleen als het groot en veel is.

Hoe klein is het Geluk om ons te raken en blij te zijn.

Het Geluk is ook de Glimlach van die 2 elkaar passerende personen op een zonovergoten middagje in het kleine parkje.

Weinigzeggend, maar oh zo rakend.

Stonden daar open voor.

Niet gepland, maar allebei aanwezig!

Kun je Gelukjes opbouwen. Van binnen naar buiten.
Kun je eraan werken.
Voor open staan. Het toelaten.
Ondanks dat Geluk in een klein.....zit...
Ja, hoe petieterig het ook moge zijn...

Plots is Geluk er, zonder vooraankondiging.
Dat zijn fijne, blijde, verrassende momenten.
Voel de verrassing nu al!

Kunnen we Geluk helpen, nastreven,
ook als dit klein is...
Vind het wel, wie het kleine niet...

Er zijn soms plotselinge omstandigheden, dat het Geluk verder weg is dan ooit.
Hoe kunnen we de weg terugvinden.
Hoe hebben we dit geleerd.
Niet eenvoudig.
Had graag ook in die beginjaren dergelijke studievakken op scholen gezien om
dieper op deze mooie menselijke aspecten/vraagstukken te kunnen ingaan.
Om er nog eerder over te willen weten en voelen.
En ernaar te kunnen handelen en ons te 'ontwikkelen' met die eerdere kennis.
Meer wikkels van ons eraf!
Kan ruimte creëren.
En het Geluk in een klein ogen-blikje te doorvoelen en weer en weer en weer te
proeven, oh zaligheid.

Fred Steinkühler

Geluk zit in een klein...

Een bezoekje van je achterkleinkind van vijf.
Die langskomt met z'n moeder om even in de zonneschijn een ritje met de rolstoel te maken.
Zelf heeft hij nu zijn fietsje mee.
Hij helpt omi in haar stoel en zet behoedzaam de voetsteunen uit.
Dan pakt hij z'n fiets en we gaan op stap.

We parkeren even bij het klimduin om even omhoog te klimmen.
Dan verder naar het Buitencentrum om daar even heerlijk uit te hollen.
Tot slot een lekkernij en dan weer op huis aan.
We hebben alle drie een heerlijke middag.
Gelukkiger kan niet!

Alie Smit
Hoogduinen

Wat een geluk...

Wat een geluk dat ik een stukje van de wereld ben
Dat ik de wijsjes van de sijsjes en de merels ken
En dat ik mee mag doen met al wat leeft
En mee mag ademen met al wat adem heeft
Ik ben zo blij dat er in mei altijd narcissen zijn
En dat er vruchten, vlinders, veulens, vogels, vissen zijn
En al die blijdschap komt enkel door jou
Omdat ik vreselijk, ongeneeslijk van je hou
Als je mij dan vraagt: 'Is dat afgezaagd?'
Zeg ik 'ja', maar ik zaag toch nog even door
Ach... wat moet ik nou, want ik hou van jou
En daar heb ik doodgewoon geen woorden voor
Ik heb alleen maar het vertrouwde 'schat ik hou van jou'
Het 'hartendief', 'ik heb je lief' en het oude 'blijf me trouw'
Ik vind het zelf ook wel erg primitief
Maar waarom ben je dan ook zo lief?
La la la la, la la la la, la la la la, la la la la la...
La la la la, la la la la, la la la la, la la la la la...
Wat een geluk dat ik een stukje van de wereld ben
Dat ik de wijsjes van de sijsjes en de merels ken
En dat ik mee mag doen met al wat leeft
En mee mag ademen met al wat adem heeft
Ik ben zo blij dat er in mei altijd narcissen zijn
En dat er vruchten, vlinders, veulens, vogels, vissen zijn
En al die blijdschap komt enkel door jou
Omdat ik vreselijk, ongeneeslijk van je hou
Ik heb alleen maar het vertrouwde 'schat ik hou van jou'
Het 'hartendief', 'ik heb je lief' en het oude 'blijf me trouw'
Ik vind het zelf ook wel erg primitief
Maar waarom ben je dan ook...
Oh... waarom ben je dan ook...
Oh... waarom ben je dan ook... zo lief?
La la la la, la la la la, la la la la, (la la la la...)

Tekst: H. van Hemert en D. Schallies. Uitvoerend artiest: Rudi Carrell
Youtube: https://youtu.be/_Ir_EoEkQ

Iara Brusse

Geluk zit in een klein...

Bloemetje...

In de schoonheid van bloeiend mos...

In volop zoemende bijen vliegen op de krokussen en narcisjes

In de voortuin...

In kleine genietmomentjes als we kijken naar

De meesjes en puttertjes die eten van de zonnebloempitjes in de voedersilo,
die hangt aan de meidoornrak...

In zomaar een heerlijke dag:

Vandaag lekker gewandeld met een vriendin vanaf de donkere hoek
door de duinen van PWN naar zee, op deze stralende zonnige dag in maart.

We liepen door bospaden met frisgroene mossen langs de randen,
langs kronkelige eiken, heideveldjes en een watertje.

Zoveel schelpen op het strand, veel daarvan nog met het schelpdier erin of half
er uithangend - voor de vogels een smakelijke dis.

Zeesterren, krabbetjes en kreeftjes; rennende strandlopertjes; verderop grote
groepen meeuwen op een drooggevalen zandplaat.

Een kopje thee op het terras van De Blonde en daarna nog even op een plekje
uit de wind van de zonnewarmte genoten.

Over het Engelse veld terug, langs Huize Glory en via een andere route terug.

Al lopend was er steeds wel iets moois wat onze aandacht trok en we hadden,
tussen genietende stiltes door, ook fijne gesprekken.

Vlakbij de donkere hoek bij de balsempopulier gekeken en gezien dat er nog
geen geurende knoppen zijn op reikhoogte. Zo te zien wel hoog in de boom,
maar die roken we niet.

Op de fiets terug langs het Wiertdijkje, de Sluislaan en het Paddenpad,
de schaduwen werden al langer.

Thuis lekker op de bank met een kopje thee even bijkomen.

En nu ik dit schrijf kan ik er weer van nagenieten.

Geluk...

Ineke Bos

In een klein hoekje

We wandelden door Artis, op een zonnige dag na weken regen en grijze luchten. De tropische dieren maakten hun opwachting. Het was midden op de dag en ze hadden hun kooien en donkere grotten verlaten om zich in de zon te koesteren. Soms in een klein hoekje van hun territorium, soms uitbundig en magistraal op een grote rots, zoals de Afrikaanse leeuw die met zijn weelderige, gouden manen lag te pronken in de zonnestralen. Twee leeuwinnen lagen loom en lui beneden, in een bescheiden hoekje naast de ingang, vlakbij de keuken en de kinderkamer.

Een eindje verder was een stokstaartje uit zijn ondergrondse verblijf naar buiten gekomen, parmantig en nieuwsgierig om zich heen kijkend en poserend voor de lenzen van de camera's, met zijn kopje draaiend naar links en naar rechts. Verbaasd over zoveel belangstelling en kennelijk zeer tevreden over de situatie.

En dan de vari's op het lemureneiland, ditmaal niet buiten in de bomen, want voor deze roodzwarte halfaapjes uit Madagascar was het daar misschien nog te koud, maar binnen, achter glas. Ik keek door het raam en zag haar opeens liggen, in een klein hoekje van het hok, een vrouwtje, met zwarte kop en rossig lijf, schaamteloos badend in de bundel zonnestralen die door het raam naar binnen kwamen, voorpootjes en beentjes wijd uitgestrekt, de oogjes dicht, zich niet bewust van wat voor gevaar dan ook.

En dan kom ik thuis en zie in een minimaal hoekje van haar tuintje mijn oude buurvrouw zitten, in een dikke bontjas en een warme deken over haar benen, met rode blosjes op haar bleke winterwangen, zich behaaglijk overgevend aan de stralen van Koning Zon met wie ze op dit ene uur van de dag een afspraakje heeft, om zich in alle stilte en intimiteit door hem te laten kussen.

De zon, die zo oneindig veel warmte geeft en zoveel wezens gelukkig maakt, is eigenlijk een ster. En sterren zijn er oneindig veel. Ongeveer evenveel als er korreltjes zand op aarde zijn. Niet te vatten, zoveel warmte, zoveel licht, zoveel geluk. Maar soms moet je het in een klein hoekje gaan zoeken.

Anna

Wat betekent nog geluk....

In deze tijd is het alleen maar drama en verdriet en verbijstering. Wie had kunnen bedenken dat er toch nog mensen op deze aarde rondlopen **die pik je buur spelen**. Het onbeschrijfelijke is gebeurd, een land bombarderen waar hard werkende mensen wonen die een schamel loontje hebben, om dat plat te gooien...

Een groot geluk is dat de bevolking als een man achter hun leider staat. Een groot verdriet is dat honderdduizenden vrouwen met hun kinderen het land proberen te verlaten. Het wachten bij de grensovergang is geen pretje en dan is er de blijdschap dat men de grens gehaald heeft. Ik zag op de televisie een moeder die heel erg blij was, zij kwam over de grens en kreeg haar kinderen weer terug en een grote knuffel bleef niet uit.

Er is de laatste dagen zoveel gebeurd waar ik niet gelukkig van word, en nu de spanning of dat kleine kereltje wat zit in die grote witte zaal van het Kremlin geen dwarslaesie krijgt in zijn bovenkamer, zodat hij grijpt naar het allergrootste vernietigingswapen wat er is, een atoombom. Ik moet er niet aan denken.

Ik ben opzichter geweest van de begraafplaats, ik zou hem graag op klasse 3 begraven zonder steen op zijn hoofd. Nog beter zou zijn: cremieren en boven zee uitstrooien. Weg met zulke mensen die hele volksstammen de dood in jagen. Ik kan best begrijpen dat er onder ons lezers zijn die nu niet bepaald vrolijk worden van mijn verhaal, maar ik moest dit even kwijt.

Is er dan helemaal geen greintje geluk meer op deze wereld voor mij. Ik zal proberen om de andere kant op te kijken en wat zie ik dan?

Mijn vrouw, met onze kinderen, kleinkinderen en achterkleinkind, dat geeft een intens gelukkig, maar tevens zorgelijk gevoel: wat zullen onze kinderen nog meemaken. Wij hebben de meeste jaren er opzitten, wij zitten in de overuren, maar de kinderen hebben nog een heel leven voor zich. Zo stond ik voor het raam te mijmeren en te kijken naar die mooie luchten die er waren en mijn oog viel op het huizenblok tegenover ons, waar op het dak een gans (woerd) zat. Die ganzen kunnen zo parmantig zitten en dan de wijk overzien, of er soms nog een vrouwtje (gent) in de buurt is en, warempel! Na enige ogenblikken kwam er een vrouwtje naast hem zitten en toen zaten die twee heerlijk op het dak bijna de liefde te bedrijven, maar zo ver kwam het niet helemaal, want ze waren waarschijnlijk bang dat ze van de nok zouden vallen. Toen kwam bij mij de gedachte op: dit 'echtpaar' is zielsgelukkig en weet niet wat er voor spanningen bij ons leven.

Ik denk toch dat wij ons verdriet, bezorgdheid, spanning, boosheid neer moeten leggen bij 'Hem' die de aarde bestuurt. Ik hoop niet, dat ik mijn lezers zeer doe, want een ieder heeft recht op z'n eigen mening, en terecht. Maar ik wil u toch vragen om met z'n allen even een kaars aan te steken voor al die burgers en soldaten die door het geweld om het leven zijn gekomen.

U zult begrijpen dat ik dit één van de moeilijkste onderwerpen vond die wij tot nu toe gehad hebben. Ik wens allen sterkte met de verwerking van deze oorlog.

Evert Spee

Vragen?

Neem dan gerust contact op met één van de wijksteunpunten van Stichting Welzijn Bergen.

Op werkdagen tussen 09.00 en 12.00 uur bereikbaar op:

Wijksteunpunt Bergen: T 072 - 582 14 50
Binnenhof 9-11, 1861 JW Bergen

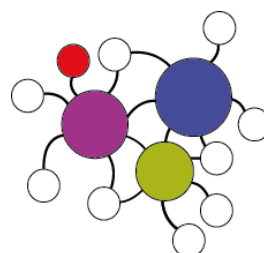
Wijksteunpunt Egmond: T 072 - 506 52 04
Hanswijk 1B, 1934 CP Egmond a/d Hoef

Wijksteunpunt Schoorl: T 072 - 509 52 67
De Sanderij 7, 1871 ER Schoorl

Aanleveren kopij
c.meliefste@welzijnbergen.nl

www.welzijnbergen.nl

Algemeen Nut
Beogende Instelling
ANBI

**Stichting
Welzijn
Bergen**